בשבוע שעבר דיווח שליח **העולם הזה** בתאילנד על ביקור אצל קטין הכלוא במוסד. השבוע הוא מדווח על העצירים המבוגרים

חיים בתוך הקבר

"כל **הסיפור** מבויים ולא מבו־יים." קרא לעברי אמיל אוחיון מבעד לסורגי־הכלא בתאילנד. שתי גדרות צפופות ועמודי־סורגים וביניהם תעלת מים מעופשים ברוחב של כשני מטר, הפרידו בינינו. לאורך הגדרות הצטופפו אנשים רבים, אשר באו לבקר את יקיריהם הכלואים אף הם באשמת סמים. קשה היה לשמוע את אוחיון ברעש שהקימו המבקרים. ליד אוחיון ישב ציון בן־שימעון, ישראלי נוסף שנעצר בבנגקוק בחשד שסחר בסמים.

אוחיון (33), ישראלי המתגורר ב־15 השנים האחרונות בצרפת והמחזיק גם בדרכון צרפתי, וציון בן־שימעון (25) מחיפה נעצרו ביחד לפני שלושה חודשים. בחדרם במלון נמצאו 90 גרם הרואין. יחד עימם נעצרה חברתו של ציון ואני התאכסנו בחדרים סמוכים במלון. אנחנו מכירים באופן שיטתי עוד מצרפת. אני ואשתי יצאנו לטיול מאורגן וקבענו עם ציון, שתיכנן בלאו־הכי להיות בבנגקוק בתקופה הזו, שניפגש.

„ציון ישב אצלי בחדר וסתם דיברנו. כאשר ציון שמע את הדפיקות בדלת חדרו, הוא הבין שזה התאי. הוא יצא מהחדר שלי וכשרצה לקחת את החבי־לה, עצרו אותנו השוטרים.

„אני בכלל לא הייתי צריך להיות שם. הייתי אמור לטוס לצרפת עוד יומיים קודם. אולם בדרך לשדה־התעופה, נהג המונית עצר וטען שהלך לו המנוע, ורק אחרי ריב קשה שבסופו שילמתי לו עוד 100 באט (כארבעה דולר), הוא הסכים להמשיך לנסוע. בכניסה לכלא מפשיטים את העציר מבגדיו, גוזרים את מיכנסיו למיכנסיים קצרים, וטיפול דומה עוברת גם החולצה, ששרווליה מקוצצים. לא מקבלים אוכל, לא מקבלים מזרון, לא מקבלים תרופות. את הכל צריך האסיר לקנות. הכסף לקניות בא מבחוץ. אין אפשרות להרוויח כסף בעבודה בכלא. לכל עציר יש חשבון, ובכלא יש מעין קנטינה, בה ניתן לרכוש מזון במחיר כפול מאשר בחוץ. מי שאין לו כסף, מקבל למאכל אורז אדום, המיועד לחזירים.

„כל אחד שיאכל מהאורז הזה יקיא את מעיו," — אמר אוחיון בשאט־נפש. „אנחנו ישנים על הריצפה, על שמיכה בודדת ומטונפת שהצלחנו לרכוש. החום מזוויע והלחות מחניקה, והת־אוחנו, אבל הם מסתובבים עירומים, משחקים לנגד עינינו בסקס שלהם."

כך מצטיירת תאילנד בחוברות לחיירים. בעיני הישראלים הכלואים זה נראה לגמרי אחרת

אוחיון, אזרחית צרפת, והיא ממתינה למישפטה בכלא־הנשים.

השוטרים באו עם ההרואין

דיחה התנהלה בצעקות. רק אוחיון דיבר, והוא דיבר הרבה. בן־שימעון שישב לידו לא הוציא הגה מפיו. הוא נראה שבור ומרוכא, פניו זגוגות וריקות ובעיניו סבל רב.

„כל הסיפור היה הרכבה," אמר אוחיון. „ציון שכר מכונית אצל תאי והפקיד ערבון בידי המשכיר. כאשר החזיר את המכונית, סירב המשכיר להחזיר לו את הערבון, ובתמורה הציע לו הרואין. מאחר ולא היה כל סיכוי לקבל את הכסף חזרה, הוא הסכים.

„ואז התאי דיווח למישטרה ובא איתם יחד למלון. הוא עלה לחדרו של ציון. דפק בדלת וכשציון פתח, הוא הניח את חבילת ההרואין על סף הדלת וברח. כאשר השוטרים נשארו.

„אני נהייתי מעורב רק במיקרה. הגענו לשדה־התעופה 20 דקות לפני הטיסה, ואנשי־הביטחון סירבו לאפשר לנו לעלות למטוס. לא היתה לנו ברירה וחזרנו למלון לעוד יומיים, עד לטיסה הבאה. באותו ערב שבו היינו אמורים לטוס לפארים, עצרו אותנו."

לא מלקקים דבש

פגישה שלי עם אוחיון ובן שימעון היתה חמישה ימים לפני הישיבה הראשונה במישפטם. עד לתום המישפט יישארו במעצר. זה יכול להימשך גם שנה ויותר. אם יורשעו, לא תיחשב תקופת־המעצר במניין השנים. זה החוק בתאילנד.

התנאים בכלא הם איומים, אמר אוחיון, ובן־שימעון, ששתק כל הזמן, הינהן חלושות בראשו. די היה לראות אותו כדי להבין שדבש לא מלקקים שם.

שיטת הכליאה בתאילנד מבוססת על כך שהכלא לא מספק לאסיריו דבר. אוכלים אותה בגדול

רבה־הרבה טענות לאוחיון כלפי השגרירות הישראלית, של־דעתו אינה עושה די למענם.

„הפעם האחרונה שהקונסול היה כאן, היתה בשבוע שעבר, וזה אחרי חודשיים שהוא לא הראה את הפרצוף שלו. הם לא עושים מאומה למעננו. ממש כלום. יש פה עצירים ממדינות אחרות — צרפת, אמריקה, ספרד — וכולם מקבלים סיוע כספי של 1000־2000 באט (40־80 דולר) לחודש."

„ישראל לא נותנת אגורה אחת. לא נותנת שום אוכל. פעם בחודשיים מישהו בא לראות אם אתה עדיין חי או שצריך להעביר את הגוויה לארץ!"

אריה דנון, קונסול ישראל בבנ־גקוק, אינו מתרגש. לדעתו השגרירות עוזרת כמיטב יכולתה. מדיניות מישרד־החוץ היא לא לתת כסף ל־אסירים. אולם הקונסוליה סידרה לאוחיון עורך־דין, ואילו בן־שימעון, שנשבר ויורה, כנראה, ויתר על שרותיו. דנון גם מזכיר את העובדה שאוחיון נמצא בטיפולה של שגרירות צרפת, ושהוא לא נכנס לתאילנד בדרכון ישראלי.

„אנחנו חיים בזכות היותי אזרח צרפת, אחרת כבר מזמן היינו גופות!" זעק אוחיון מאחורי סורגיו. „והוא (הקונסול) יודע את זה טוב מאוד. מזל שאני צרפתי. בזכות זה אנחנו אוכלים. הקונסול טוען שהוא יודע מכל מה שקורה אבל, סליחה על הביטוי, זה לא מזיז לו שערה במקום ההוא. היו יכולים להעביר לנו לפחות קצת אוכל, פעם בשבוע."

דנון סבור כי לאוחיון יש כסף בשגרירות צרפת, ומבחינה זו מצבו יחסית טוב. קשה יותר מצבו של בן־שימעון, שמישפחתו בארץ מתקשה לשלוח לו כסף משום מצבה הכלכלי הקשה, וזה נתמך על־ידי אוחיון.

למרות הטענות נגדו אין ליבו של הקונסול עשוי אבן. עובדה, רק לאח־רונה קנה מכיסו הפרטי תרופות לאסיר ישראלי (שהשתחרר בינתיים). הוא גם כבול בכללי המישחק הדיפלומטי, ה־מקשים עליו, וקיימת גם הדילמה האישית־המוסרית של מתן עזרה לא־נשים החשודים בעבירה כה חמורה.

סחר בהרואין אינו בדיוק עבירת־תנועה. סיפורם של השניים לא נראה לקונסול משכנע במיוחד. „אמרת להם, בזמן שביקרתי אצלם: חבר'ה, אני לא שופט ולא בית־מישפט, אבל את הסיפור הזה אף אחד לא יקנה," אמר דנון. „אבל זה מה שאני חושב באופן אישי, ובאופן מעשי — מנסה הקונ־סוליה לעזור."

הקונסול הצביע על שני מיקרים של ישראלים ששוחררו לא מכבר אחרי ריצוי עונשם, ואשר בהתערבות השגרירות קוצרה תקופת מעצרו של אחד מהם.

„הוא בא לפה ואמר: אני לא בית־מישפט ולא שופט ואני לא יכול להתערב בשיקולי הדין של תאילנד. אם ככה: מה הוא?" שאל־מחה אוחיון וסיפר על מערכת המישפט התאית:

„אם היו לי 30 אלף דולר ביד בזמן שעצרו אותי, הייתי יוצא מזה. אבל עכשיו, כשהעניין נמצא תחת בית־מישפט, הכל מסובך יותר. בתי־המישפט והמישטרה פועלים כאן רק על שוחד. אנשים שיש להם מעברות לייצור הרואין ומפיקים מאות קילו מהסם, משתחררים אחרי יום, ורק הקטנים נשארים כאן ואוכלים את בגדול.

„עורך־הדין לוקח הון כסף וכמעט לא עושה כלום. בקושי בא פעמיים. אני רוצה לצאת מהסיפור הזה, אני צריך הרבה כסף לשוחד. בפעם האחרונה שהקונסול היה כאן הוא הציע לי שהוא הודיע למישרד־החוץ באר־שיש לי מספיק כסף בשגרירות הצרפ־תית. יש לי. אבל זה לא מספיק. הוא לא מבין שכאן כל שוחד זה אלפי דולרים.

„כאן אין חוק ואין צדק. רק כסף. אני לא משלם, אין לי סיכוי. ולקבל פ־שבע־שמונה שנים זה כמו למות. אני חייב לשלם לעורך־הדין ולשחד עוד שלושה־ארבעה עדים וכל עד כזה זה סיפור של אלפי דולר. אף אחד לא יכול להעיד בשבילי רק בגלל העיניים היפות שלי."

מישחו נגד גירו

אחותו של אוחיון ואחיו של בן־שימעון, בארץ, מאשרים את מ־נתו של אוחיון. מישרד־החוץ מקש־מאוד על העברת הכספים לעצי־טוען שיש להם מספיק כסף. הנסיון להסביר לפקידי המישרד את הסי־אציה המיוחדת של תאילנד ושי־השוחד שם, נתקלים בתשובה: א־בתאילנד דבר כזה כמו שוחד.

אחותו של אוחיון ניסתה להעביר כספים דרך שגרירות צרפת, אבל ש־לא היו מוכנים להתייחס אליה.

(המשך בעמוד 0